

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **P. W.**

skazanego z art. 148 § 3 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 lutego 2025 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 21 lipca 2014 r., sygn. II AKa 121/14,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt II K 130/12,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt II K 130/12, P. W. został uznany za winnego tego, że w dniu 28 kwietnia 2012 r. w G., w pow. G., w woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., używając noża kuchennego o długości całkowitej 30,5 cm, wziął udział w pobiciu K. R., w ten sposób, że kilkakrotnie uderzali go w głowę rękoma, a P. W. zadawał ciosy także nożem, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo

spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub naruszenie czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni, powodując u niego drobne rany cięte i tłuczone na twarzy i w obrębie powłok głowy, przy czym P. W. z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia wskazanym nożem uderzył pokrzywdzonego w okolice lewego śródbrzusza, powodując ranę kłutą lewego śródbrzusza, drążącą w głąb jamy otrzewnej, której kanał przecinał aortę i kończył się na przedniej ścianie kręgosłupa, która spowodowała obfity krwotok jamy otrzewnej, skutkujący śmiercią K. R., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Płocku z dnia 9 stycznia 1996 r., sygn. II K 60/95, za popełnienie zbrodni zabójstwa, tj. przestępstwa z art. 148 § 3 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. z art. 148 § 3 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 148 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości apelacją obrońca oskarżonego.

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 21 lipca 2014 r., sygn. akt II AKa 121/14, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2016 r., II KK 79/15, oddalił kasację.

Osobistym pismem datowanym na dzień 18 listopada 2024 r., które wpłynęło do Ministerstwa Sprawiedliwości w dniu 28 listopada 2024 r., skazany P. W. wniósł o wznowienie postępowania, albowiem nie może pogodzić się z niekorzystnym rozstrzygnięciem co do winy i kary. W jego ocenie zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego – Sąd Okręgowy w Płocku wydał wyrok w oparciu o błędnie ustalony stan faktyczny, czego Sąd odwoławczy, mimo wniesionej apelacji, nie dopatrzył się i podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści osobistego wniosku skazanego P. W. o wznowienie postępowania nie wynika żadna okoliczność, która mogłaby zostać uznana za ustawową przesłankę wznowienia postępowania. Dlatego też, wobec oczywistej bezzasadności złożonego wniosku, należało odmówić jego przyjęcia, bez konieczności wzywania do usunięcia jego braków, zgodnie art. 545 § 3 k.p.k.

Wskazać należy, że oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15). Taka sytuacja zachodzi w rozpoznawanej sprawie. We wniosku skazany nie przedstawił żadnych okoliczności, które uzasadniałyby wznowienie postępowania. Kwestionowanie przez skazanego sposobu prowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd pierwszej instancji, oceny i analizy dokonanych ustaleń faktycznych, zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy, w tym oceny zeznań świadka zdarzenia S. T. (która m.in. w dniu zdarzenia piła alkohol), świadka M. M., M. B. - siostry współoskarżonego, samego współoskarżonego, czy wyjaśnień składanych przez wnioskodawcę (co do próby naprawy drzwi u pokrzywdzonego i ewentualnego przeniesienia śladów biologicznych, także w związku z pomocą współoskarżonemu, gdy skazany „po zdarzeniu za blokiem wziął M. za chabety, kiedy leciała mu krew z ust” k – 8 wniosku), oddalenie wszystkich wniosków obrony, nie stanowią żadnej z przesłanek wznowienia postępowania. Tak jak nie stanowi takiej przesłanki podnoszone lakoniczne odniesienie się przez Sąd Apelacyjny w Łodzi do zarzutów apelacyjnych oddalenia dowodu z przesłuchania świadków W. S., K. W., Ł. K. i Ł. R., przeprowadzenia eksperymentu procesowego z udziałem świadka S. T., konfrontacji świadka A. S. i S. T., czy przesłuchania tej ostatniej z udziałem biegłego psychologa. Podnoszone przez wnioskodawcę w tym zakresie zarzuty przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego były przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w związku z treścią wniesionej przez obrońcę skazanego kasacji. W ocenie Sądu Najwyższego niecelowe jest powtarzanie argumentacji z uzasadnienia postanowienia sprawy II KK 79/15, dlatego zainteresowanego należy odesłać do jego lektury.

Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i dotyczy prawomocnego już wyroku, który objęty jest domniemaniem prawidłowości dokonanych w sprawie ustaleń. Stąd też, dla jego, nie jest wystarczającym twierdzenie wnioskodawcy, iż jest inaczej, niż to co ustalono.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał, że z treści pisma wynika oczywista bezzasadność zawartego w nim wniosku i odmówił jego przyjęcia. Dodać należy, iż w dniu 21 sierpnia 2017 r., obrońca skazanego na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit.b k.p.k. złożył wniosek o wznowienie postępowania i uchylenie obu wyroków zapadłych w sprawie, jednak postanowieniem z dnia 8 listopada 2018 r., II KO 34/17, Sąd Najwyższy wniosek ten oddalił.

[J.J.]

r.g.